

ע"פ 43474/02/18 - בטון אלנבאלי בע"מ, המערער נגד מוראד מחמוד

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 43474-02-18

ניתנה ביום 15 אפריל 2018

לפני כב' הנשיאה ורדה וירט-ליבנה

בטון אלנבאלי בע"מ - המערער
מוראד מחמוד - המשיב
בשם המערער - עו"ד וליד זחאלקה
בשם המשיב - עו"ד בסאם כרכבי

החלטה

הנשיאה ורדה וירט-ליבנה

1. לפניי ערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה בירושלים (השופטת שרה שדיאור) מיום 10.2.2018 שלא לפסול עצמה מלדון בהליך 13120-01-16.

הרקע לערעור

2. בבית הדין האזורי מתנהלת תביעתו של המשיב נגד המערער בה הוא טוען שיש לשלם לו סכומים שונים בגין תקופת עבודתו במערער וסיומה.

3. ישיבת הוכחות נקבעה ליום 14.1.2018 למותב בראשות השופטת שרה שדיאור. מטעם המערער התייצב לדיון בא כוחה בלבד ואילו עדי המערער לא התייצבו מבלי שהקדימו הודעה להיעדרותם. על רקע זה לא נשמעו עדויות הצדדים באותו מועד ובית הדין הורה על דחיית ישיבת ההוכחות ליום 15.2.2018. בחלוף כשבועיים הגיש המערער בקשה לפסילת המותב ולהעברת הדיון למותב אחר בשל אירועים שהתרחשו לטענתו במהלך הדיון.

החלטת בית הדין האזורי

4. בהחלטה מיום 10.2.2018 דחה בית הדין האזורי את הבקשה לפסילת המותב. בית הדין האזורי עמד על כך שהבקשה הוגשה בשיהוי ולא בסמוך למועד שבו נודעה למערער ולבא כוחו עילת הפסלות. לגופו של עניין קבע בית הדין האזורי כי החלפת הפתקים בין חברי המותב היא התנהלות שגרתית שנועדה להתייעצות ואשר אין בה פסול. חברי

המותב לא "צחקקו" ועילת הפסלות הנטענת נעוצה בתחושתו האישית והסובייקטיבית של בא כוח המערער וממילא אינה מקימה עילת פסלות. עוד קבע בית הדין האזורי כי הצעת הפשרה שהציע אינה מלמדת כי דעתו ננעלה, כי הסכום שהוצע סביר בשים לב לסכום התביעה וכן כי בית הדין נוהג להציע פשרות בכל שלב משלבי הדיון.

טענות הצדדים בערעור

5. בערעור שלפניי טוענת המערער שתי טענות. האחת כי בפתח הישיבה מיום 14.1.2018 חברי ההרכב 'צחקקו' והחליפו ביניהם פתקים בתגובה להודעת בא כוחה כי עדי המערער חולים משל היה זה "מחזה שייקספירי" (כלשון המערער). הטענה השנייה היא כי בית הדין הציע לצדדים הצעת פשרה בטרם שמע את עדויות הצדדים ואף הבהיר לבא כוח המערער כי מדובר בהצעה טובה. לטענת המערער הצעת הפשרה של בית הדין מלמדת כי דעתו מגובשת וכי הסכום שהוצע כפשרה יהיה הסכום המינימלי שייפסק לחובתה. בהתייחס לטענת השיהוי טוענת המערער כי הזמן שחלף בין מועד הדיון לבין הגשת הבקשה היה סביר בהתחשב במחלתו של מנכ"ל המערער, בצורך להתייעץ ולנסח את הבקשה.

6. המשיב בתגובתו טוען כי הערעור הוגש בחוסר נקיון כפיים, תוך הסתרת מידע בדבר ההליכים המשפטיים שהתנהלו בין הדיון מיום 14.1.2018 לבין הגשת בקשת הפסלות ביום 29.1.2018. לטענת המשיב בקשת הפסלות הוגשה בשיהוי ותכליתה הייתה דחיית ישיבת ההוכחות, כפי שאכן קרה בסופו של דבר. כן טוען המשיב כי אין בטענות המערער חשש למשוא פנים אלא תחושות סובייקטיביות ולא מוכחות.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בערעור ובתגובות דעתי היא כי דין הערעור להידחות מהטעם שלא שוכנעתי כי בעניין שלפניי "קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט" כאמור בסעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 החל בבית הדין לעבודה מכוח סעיף 39א לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969.

כלל הוא כי הוכחת עילת פסלות מחייבת ראיות משמעותיות משום שהיא מטילה צל כבד על השופט ועל מערכת המשפט (עפ"ס (ארצי) 31944-03-12 מורגנשטיין - בנק המזרחי המאוחד בע"מ (4.4.2012)). כן נקבע כי עילת הפסלות תיבחן באמת מידה אובייקטיבית ואין די בתחושתם של בעלי הדין ובאי כוחם או בהשקפתם הסובייקטיבית (עפ"ס (ארצי) 57019-01-11 בן עליזה חן ושות', משרד עורכי דין (21.2.2011) והאסמכתאות שם). זאת ועוד, ככלל נקבעה חזקה כי השופט שיושב בדין הוא מקצועי ומיומן והוא יכול לבחון את העניינים הנדונים לפניו ללא משוא פנים. לכן הכלל הוא כי ניתן משקל רב לעמדת השופט הדין בהליך וערכאת הערעור לא תתערב בשיקול דעתו אלא במקרים קיצוניים בלבד (עפ"ס (ארצי) 16943-11-11 חברה ישראלית למובילים בע"מ - מאירי (26.1.2012) והאסמכתאות שם).

8. מתצהיר בא כוח המערער עולה כי לטענתו חברי המותב החליפו ביניהם "צחקקים" ועולה כי הם גרמו לו לתחושה לא נוחה. דא עקא שמהחלטה מושא הערעור ומתצהיר מטעם באת כוח המשיב שנכחה בדיון עולה כי לא היו צחקקים כנטען. לטענת בא כוח המשיב יחסו של בית הדין לצדדים היה "מכובד, מאופק ענייני ושוויוני". אין זאת אלא שמדובר ברושם אישי של בא כוח המערער ובתחושתו הסובייקטיבית. אשר להחלפת הפתקים בין חברי המותב, דרך זו משמשת להתייעצות וכל עוד היא נעשית בכבוד אין בה פסול. הנה כי כן לא עלה בידי המערער לתמוך את טענותיו ב"ראיות משמעותיות" כנדרש.

9. לאמור יש להוסיף את עמדת בית הדין האזורי שלפיה דעתו לא ננעלה, הגם שהציע הצעת פשרה וזאת בהתאם לכלל כי יש ליתן משקל לעמדת השופט בהליך. לא מצאתי פסול בניסיון להביא את הצדדים לפשרה בשלב שלפני שמיעת העדויות (ראו גם: עפ"ס (ארצי) 58793-02-16 מונדרוס - ארומן בע"מ (14.3.2016)) בפרט בשים לב לכך שתצהירי עדות ראשית כבר הונחו לפני בית הדין והתבררה יריעת המחלוקת. אין להסיק מהניסיון לקדם פשרה כי בית הדין לא ידון בהליך במקצועיות הנדרשת.

10. בשולי הדברים אוסיף כי צדק בית הדין האזורי בקביעתו שבקשת הפסלות הוגשה בשיהוי. תקנה 112ב לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991 קובעת שיש להעלות טענת פסלות בתחילת הדיון ולפני כל טענה אחרת. במקרה שלא היה באפשרותו של בעל הדין לטעון את הטענה בתחילת הדיון "רשאי הוא לטענה לאחר מכן, ובלבד שיעשה זאת מיד לאחר שנודעה לו עילת הפסלות". מטענות המערערת עולה כי עילת הפסלות נודעה לה במהלך הדיון מיום 14.1.2018. עם זאת בקשת הפסלות הוגשה בחלוף כשבועיים, ביום 29.1.2018. לטעמי מדובר בשיהוי, בפרט שבין לבין הגישה המערערת לבית הדין האזורי אישורי מחלה של העדים מטעמה ולא הודיעה דבר לעניין כוונתה להגיש בקשת פסלות.

11. סוף דבר - הערעור נדחה. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ח (15 אפריל 2018) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.